

U klanu Tarachova

(1161)

Korg gon Wern znaveně krácel po úzké pěšině vedoucí rozsáhlým vřesovištěm. Již se šerilo, on však za kopcem, po jehož svahu stoupal vzhůru, spatřil několik pramínek kouře oznamující přítomnost vesnice. Tam mířil, do hlavního sídla Tarachova klanu. V duchu se dovolával Velkého Galthora, aby dal jeho nohám sílu a mohl svého cíle co nejdříve dosáhnout. Do kopce se sotva potácel, dlouhá řezná rána na boku, utržená v předvěčerejším souboji a neúplně zacelená, mu námahou praskla a po stehnech mu z ní stékal tenký pramínek krve. Upocené dlouhé vlasy se mu lepily na čelo, provizorní pytel svázaný z několika zkrvavených bederních roušek mu už nesnesitelně tížil rameno. Taktéž tři řemenem převázané meče, které mu visely přes rameno druhé, se staly závažím, jež ho každým krokem pomalu, ale jistě ohýbalo níže a níže k zemi.

S vypětím všech sil bojoval s únavou. Ještě jeden krok a budu blíže vrcholku, říkal si při každém nakročení vpřed, ještě jeden krok, ještě jeden, ještě jeden..., ještě jeden....., ještě jeden, svaly už téměř necítil, ještě jeden....., vydrž, přemlouval se, ještě jeden....., ještě jeden....., ještě jeden! Prudce vydechl, zatočila se mu hlava. Byl nahoře. Prázdné a vyčerpané plíce lapaly po dechu. Věděl, že přecenil své síly. Především vybojoval náročný souboj a navíc byl raněn. Několik dní předtím skoro nejedl a pořádně si neodpočinul. A nyní se vláčel s tím těžkým nákladem již dva dny v kuse, příliš spěchal, nedbal na potravu, odpočinek či spánek. To vše ale pouze z jediného důvodu. Chtěl stanout tváří tvář příslušníkům Tarachova klanu, dokud v hrudi cítil ten strašlivý neuhasitelný vztek.

Hleděl z vrcholku pod sebe, hrud' mu zdvíhaly bolestivé nádechy. Ještě několik set kroků a bude tam. Vesnice Tarach-dret nebyla příliš velká. Několik desítek kamenných a dřevěných obytných domů s přílehlými hospodářskými budovami z vepřovic postavených na kruhovitém půdorysu s okrouhlou návší uprostřed. Vesnici ochraňovala palisáda postavená na vysokém valu. Do jediných dvou vrat v dřevěné hradbě právě proudilo několik stád ovcí poháněných pastevci a jejich psy. S blížícím se západem slunce vesnice každým okamžikem utichala. Ovce zahnané do ohrad se postupně uklidňovaly a přestávaly poplašeně beččet, zvuky pil, kladiv a kovářských perlíků bušících do kovadlin umlkaly, z uliček mezi domky mizel halas a smích hrajících se dětí, které matky volaly k večeři. Korg si hodnou chvíli odpočinul, počkal, až strážní zavřou brány. Chtěl přijít v pozdní hodinu, po setmění, kdy do cizích sídel přicházeli jedině nepřátelé, nikoli mírumilovní návštěvníci.

Setmělo se. Vesnice pod kopcem ohlašovala svou přítomnost pouze slabým světlem probleskujícím z malých oken domů a poštekáváním psů. Korg se postavil na rozbolavělé unavené nohy – cítil však, že téměř hodinový odpočinek na vrcholku kopce mu pomohl a vlil novou sílu do jeho svalů. Pln odhodlání si hodil na ramena svůj těžký náklad a rázným krokem se vydal k Tarach-dretu. Za několik minut dosáhl jeho hradeb a zabušil na vrata.

„Kdo tam?“ ozvalo se z ochozu nad branou. Strážný se naklonil přes hrazení a posvítil si dolů pochodní.

„Korg z klanu Wernova!“ odpověděl chlapec. „Chci mluvit se staršími tvého klanu!“

„Jsi Kairoňan nebo ne? Nevíš, že je vyhlášen Galthorův mír? Náčelníci, všichni starší a přední bojovníci všech klanů jsou u jeho posvátné hory Galthorovy, aby rokovali o uplynulém roce a Galthorovi kněží rozsoudili meziklanové rozepře, které ani meč nevyřeší!“

„Jsem Kairoňan každým coulem a toto všechno vím. A vím také, že náčelník musel stanovit svého zástupce po dobu své nepřítomnosti a že také starší, kteří dříve navštěvovali Galthoro-

vu horu, ale nyní jsou již příliš staří a slabí, aby k ní došli, neztrácejí až do své smrti své pravomoci,“ odpověděl Korg.

„Dobrá, ale z jakého důvodu jsi přišel do Tarach-dretu? Potřebuješ snad přístřeší? Ani v době Gralthorova míru nevidíme rádi cizince!“

„Důvod své návštěvy mohu sdělit pouze představeným tvého klanu!“ Strážný zaváhal. „Dobrá, počkej dole, než ti otevřeme,“ rozhodl se nakonec. Po chvíli se ozvalo zpoza vrat odsouvání závory a jedno z jejich křídel se pootevřelo. Korg vešel.

Zotar gon Tarach, mladší bratr Gharka gon Tarach, nynějšího vůdce klanu, spěchal na náves. Neznámý příchozí dožadující se shromáždění celého klanu a předstoupení před jeho radu, ho vyrušil od skopové pečeně, na které si pochutnával. Na náves směřoval s obavami, neměl rád pozdvižení. A mladík bušící večer na bránu Tarach-dretu pozdvižení ve vsi způsobil. Zvědavci v menších i větších skupinkách spěchali úzkými uličkami mezi domy, aby na shromaždišti zaujali co nejlepší místo, aby o nic nepřišli, dohadující se mezi sebou, oč se neznámému cizinci jedná. Když Zotar došel na náves, bylo zde již nemalé množství lidí, děti nevyjímaje. Znechuceně zabručel a vklínil svá mohutná ramena do tlačence. Lidé jím popostrkovaní se nevrle otáčeli, kdo se tak neodbytně prodírá davem, avšak když spatřili Zotara, s respektem mu uvolňovali cestu.

Zotar se usadil vyvýšenou stolicí určenou pro náčelníka klanu. Jeho starší bratr Ghark nebyl přítomen a po dobu své návštěvy u Gralthorovy hory stanovil svým zástupcem, jako už poněkolkáté, svého bratra. Zotar si rád užíval nadřazeného postavení, které již několik let po dobu jednoho měsíce po letním slunovratu, kdy panoval posvátný Gralthorův mír, zastával. Ve své obci byl uznávaným a respektovaným válečníkem, jehož bojové umění budilo strach u nepřátel a obdiv u přátel, uvědomoval si však, že nemá takové vůdcovské schopnosti jako jeho bratr. Měsíc vládnutí byl pro něj až až, stačil bohatě k uspokojení jeho ctižádosti, jež stejně nebyla příliš velká. Věděl, že lidé se ho spíše bojí, než uznávají. Jeho rozhodnutí, která během Gralthorova míru a za bratrovi nepřítomnosti musel vydávat, nebyla nikdy příliš vážného charakteru. Nikoho si tak nemohl příliš znepřátelit, nikomu nemohl příliš ukřivdit, nemohl ztratit příliš vážnosti. Nyní však seděl na vůdcovské stoličce s obavami.

Nezvyklá situace ho vyváděla z míry, nevěděl, co od ní očekávat. Podezřívavě si prohlížel Korga stojícího před sebou uprostřed volného prostranství ozářeného plameny loučí a ohněm, který zažehli pomocníci rady starších. Korg jeho pohled hrdě opětoval. Chvilí navzájem pátrali ve svých očích, měřili se a odhadovali navzájem. Zotar před sebou viděl mladého chlapce, vzrostlého již téměř jako dospělého muže, avšak s mladou tváří, se slabým náznakem temného knírku nad horním rtem. Byl raněný a viditelně unavený, přesto se ze všech sil snažil vypadat pevný jako skála a tvrdý jako ocel. Korg hleděl na postaršího muže, snad čtyřicetiletého. Obrovského, svalnatého, s vystupujícím břichem napovídajícím, že nadměrně holduje jídlu a pití. Korg však nepochyboval, že co mu může chybět na mrštnosti, bohatě vynahradí silou. Mužova tvář se zdála být upřímnou, poklidnou, byla to tvář člověka, který je zvyklý přemýšlet pomalu a jednat rozvážně. Zračila se v ní mírná nervozita, nebyl si zřejmě zcela jist svým postavením.

Náčelníkův bratr se opatrně rozhlédl po starších, kteří kvůli své tělesné slabosti nemohli navštívit Gralthorovu horu a setkání zástupců všech klanů. Byli dva. Poloslepý malý Gwundl, kdysi vynikající šermíř – nyní drobný a čiperný bělovlasý stařík, který rád vysedával na návsi a vyprávěl dětem příběhy ze svého mládí. Byl vtipným a veselým vypravěčem, kolikrát se u něj zastavovali i dospělí a rádi si znovu poslechli příběhy, které slyšeli již tolikrát. Druhým starším byl Tohar, mohutný obtloustlý chlap, nepřítel starý ani sešlý, avšak kulhající. Před třemi roky mu padající strom v lese přerazil nohu, která mu pak špatně srostla. Nedokázal ujít ani půl míle, aby ho nezačala bolet.

Gwundl mžoural slabýma očima do prostoru, kde tušil Korga, Tohar si zase nezvaného hosta prohlížel s neskryvanou nechutí. Wernův klan mu v mládí unesl milovanou sestru, kterou již nikdy nespatriil – zemřela, když rodila nějakého zparchantělého Wernovce. Když na Zotara starší obrátili své zraky, zračila se v nich stejná nejistota, kterou cítil on sám. Co tu ten cizinec chce? Proč sem přišel? Co je vlastně zač?

Klanová tetování na jeho ramenou dosvědčovala jeho příslušnost ke klanu Wernovu – to, že byla pokryta slabým strupem, potvrzovalo jeho přijetí mezi muže teprve před několika dny. Již neměl kolem pasu červenou šerpu, kterou se opásávali po letním slunovratu všichni patnáctiletí chlapci z celé Kaironské vysočiny, aby jako jediní v době Gralthorova míru pozvedli zbraň proti stejně starým protivníkům z jiných klanů a jejich zabitím definitivně potvrdili své přijetí mezi muže. Ostatní dospělí muži měli za Gralthorova míru přísně zakázáno bojovat s jinými Kairoňany. Jelikož Korg už zabil svého protivníka a ponechal u jeho těla svou rudou šerpu, stal se dospělým mužem – byl také vázán Gralthorovým mírem. Proč však zamířil do Tarach-dretu a nikoli do své rodné vsi?

Zotar se postavil a pozvedl paže nad hlavu. Šumějící dav utichl.

„Jsem Zotar z klanu Tarachova a po dobu Gralthorova míru jsem zástupcem náčelníka Ghar-ka. Toto jsou klanoví starší Gwundl a Tohar. Čeho si žádáš, chlapče?“ zkusil náčelníkův bratr srazit mladíkovi sebevědomí tímto oslovením. Korg se nenechal vyvést z míry.

„Jsem Korg z klanu Wernova a, pokud sis nevšiml, jsem již mužem! Chceš-li to zpochybnit, po skončení Gralthorova míru tě rád vyzvu na souboj!“ Diváci zahučeli překvapením. Něco takového byla neskutečná opovážlivost. A všichni to považovali i za hloupost z mladíkovy strany. Po střetnutí s Zotarem by jeho čerstvě nabytá příslušnost k mužům velice brzy skončila - smrtí. Zotar se usmál. Drzý a nebojácný, pomyslel si. Přesně jako býval zamlada můj bratr – snad proto je nyní náčelníkem...

„Omlouvám se za své přehánění, nechtěl jsem tě urazit. Čeho si žádáš od našeho klanu v tuto večerní hodinu?“ Korg chvíli mlčel, než odpověděl, chtěl na sebe soustředit veškerou pozornost shromáždění.

„ŽÁDÁM SPRAVEDLNOST,“ vzkřikl pak ze všech sil. „Žádám spravedlnost a odplatu za největší podlost, jaké může být Kairoňan schopen! Žádám odčinění toho, čeho se na mě chtěli dopustit příslušníci vašeho klanu proti všem Gralthorovým i lidským zákonům!“ Tarachovci zaraženě mlčeli, neměli vůbec představu, o čem může Korg mluvit.

„Jací členové klanu Tarachova se na tobě chtěli dopustit bezpráví?“ otázal se pomalu nic netušící Zotar.

„TITO!“ Korg sňal z ramene rozměrný balík svázaný z několika zkrvavených bederních roušek a prudce jím trhl. Neforemné uzly povolily a k nohám rady klanu se vykutálely tři utáté hlavy. Zotar a Tohar zbledli, Gwundl, když rozeznal předměty na zemi před sebou, si ulekaně položil dlaň na ústa, aby zabránil šokovanému výkřiku. Takto zneuctění mrtví nikdy nemohli zasednout ke Gralthorově posmrtné hostině. Shromáždění vesničanů se rozbouřilo, rozezněly se vyděšené a rozhořčené výkřiky. Nad vším rámusem a lomozem ale převládla tři děsivá táhlá zaječení plná hrůzy, bolesti a zoufalství, jaká dokáží vydat jedině matky, když spatří své mrtvé syny...

Dav pobouřen takovým bezectným jednáním s mrtvými se vrhl ke Korgovi, aby ho rozsápal na kusy. Toto byla chvíle, jaké Zotar nesnášel – když se musel rozhodovat rychle. Nyní mu však nic jiného nezbývalo. Vrhla se k nehybně stojícímu Korgovi, aby ho vlastním tělem chránil před rozruženými soukmenovci.

„Zadržte! Zadržte! Myslete na Gralthorův mír, nesmí mu být ublíženo!“ řval jako smyslů zbavený na své lidi a své argumenty podkládal údery svých mohutných pěstí. „Zadržte!“ Vesničané zastrašení jeho silou i připomenutím posvátných Gralthorových zákonů se začali postupně uklidňovat a stahovat na okraje návsi, pryč z dosahu jeho ran. Korg opět zůstal stát

sám uprostřed volného prostoru. Stále se nehýbal, přestože tváří se mu táhly dlouhé krvavé škrábane od ženských nehtů a levé oko mu pomalu otékalo od úderu pěstí.

„Neporušujte Gralthorův mír a vyslechněte jeho žalobu,“ zaburácel Zotar ze své stolice a dav se ztišil úplně, přestože z něj bylo znát napětí, které hrozilo každým okamžikem znovu vybuchnout. Korg si otřel krev z tváře a promluvil.

„Před dvěma dny jsem se utkal s Dorukem z klanu Tarachova...“ Jeho řeč přerušilo zakvílení Dorukovy matky ukryté kdesi v davu. „... v rovném souboji. Mělo se mezi námi podle tradice rozhodnout, kdo bude žít a stane se mužem a kdo čestně zemře vítězovou zbraní. Bojovali jsme spolu tak, jak to Velký Gralthor kdysi nakázal – jeden proti jednomu. Doruk však boží zákon porušil. Napadli mě ze zálohy ještě jeho dva přátelé, Tvyls a Bogar. Všichni tři byli domluveni, že společně zabijí tři Kairoňany z jiných klanů jednoho po druhém. Měli tak mít jisté přijetí mezi muže i to, že nezemřou. Já jsem měl být druhý v řadě jejich obětí, jeden Kairoňan již přede mnou za jejich proradnost zaplatil životem! Při mně však stál sám Velký Gralthor. Zabil jsem je jednoho po druhém, můj meč pil jejich krev!“

Tarachovci zmlkli úžasem. Nemohli uvěřit neskutečné proradnosti, jíž se dopustili příslušníci jejich klanu. Cítili, že za něco takového by mohl Gralthor potrestat celý klan, který chlapce vychoval a vštěpoval jim základní zásady a zákony, kterým se nesmí zpronevěřit ŽÁDNÝ Kairoňan. Nevěděli, co říci. Po dlouhém tichu, které tíživě viselo nad shromážděním, váhavě promluvil Zotar.

„Zločin, který Doruk, Tvyls a Bogar spáchali, nemá v dějinách Kaironie obdoby. Tito tři mladíci, díky Gralthorově spravedlnosti, za něj zaplatili svými životy...“

„Ano!“ přerušil ho Korg, „ale to nestačí! Vinu nenesou jenom oni...“ odmlčel se významně. „Vinu nese celý klan, který je špatně vychoval a nedostatečně jim vštípil Gralthorovy zákony a úctu k nim!“ Vyřkl to, co všichni věděli a nechtěli slyšet. Všichni Tarachovci, kromě Zotara, zahanbeně sklopili hlavy k zemi. Zotar upřeně hleděl na Korga a v duši mu narůstaly obavy. Ten mladík, jako oběť nevidaného a neuvěřitelného zločinu, mohl po lidech, kteří za něj svým způsobem nesli vinu – a uznávali ji – žádat téměř cokoli.

„Víme, že klan Tarachův je také vinen křivdou, která se ti stala. Čeho si tedy po nás žádáš? Chceš odškodnění, chceš krev? Nebo je tvá žádost jiného rázu?“

„Ano!“ vykřikl Korg téměř zpupně. Rozkročil se na svých svalnatých nohou, ruce upřel v bok a plným hlasem zvolal: „Chci, aby se klan těch tří zločinců navždy zřekl, chci aby jim již nikdy nevěnoval vzpomínku a žil v hanbě, že nechal ve svých řadách vyrůst takové zlo!“ Tarachovci zaraženě mlčeli.

„... a dále žádám, aby se mnou zástupci klanu předstoupili před shromáždění na Gralthorově hoře a ostatním klanům vypověděli, co se odehrálo mezi mnou, Dorukem, Bogarem a Tvylsem - nechť jsou navždy prokleti – a nesli hanbu jejich činu za celý klan. A žádám také aby se před shromážděním těchto tří jménem celého klanu zřekli.“ Dav zašuměl údivem i odporem. Zotar prudce vydechl. Věděl, že to bude on, kdo půjde s Korgem na posvátné shromáždění, a bude muset říci svému bratru, co se zde odehrálo – nebo ještě hůře - bude muset přede všemi přiznat tu hanebnost, která se stala v jejich klanu. Nechtěl nést tu zodpovědnost, nechtěl být při tom, až se ostatní Kairoňané dozví, co se přihodilo, nechtěl poté čelit jejich opovrhlivým pohledům. Tím ohavným skutkem ztratí na dlouhou dobu Tarachův klan svou prestiž. A jelikož se v dějinách Kaironie doposud něco takového nestalo, bude jméno Tarachova klanu navždy známo touto zradou... Ó, Gralthore, odpusť nám, buď milosrdný, v duchu zanařikal Zotar.

Rozhlédl se po ostatních starších. Tohar téměř nedýchal, tvář měl střídavě rudou hněvem a bledou studem i děsem nad bezvýchodností situace, do níž se klan dostal. Gwundl mlčel, hleděl na Zotara téměř nevidoucímá očima a po tvářích mu stékaly slzy... Zotar pohlédl na ostatní Tarachovce. V jejich tvářích viděl zoufalství a zároveň i prosbu. Udělej něco, Zotare, jsi náš stařešina, zbav nás této záležitosti... Hleděli na něj s nadějí ve svých zracích, jako by

byl všemohoucí, jako by mohl mávnout rukou a to, co se stalo před chvílí, by se zdálo být jenom ošklivým snem. Zachvěl se – z hrůzou si uvědomil, že přemýšlí, zda by nebylo možné Korga zabít. Teď hned ho připravit o život, jeho tělo pohodit v kopcích a položit k němu rudou šerpu, už teď tam leží spousty mrtvých mladíků, a na všechno zapomenout, předstírat, že Tarach-dret nikdy nenavštívil...

Otřásl se hnusem nad hanebností takových myšlenek. Někdo z klanu poruší Gralthorovy zákony a on by hned následoval jeho příkladu. Je to jako nákaza, jako rozrůstající se vřed – a ten je možné jediné ihned vypálit. Ne, tudy cesta nevede, zakrýt zločin dalším. Kdyby něco takového navrhl, celý klan by se vydal na scestí, nedbal by už posvátných zákonů... Ne! Je třeba učinit to, co ten zpupný a drzý mladík žádá – nic jiného klanu nezbyvá...

„Klan Tarachův udělá, co žádáš, statečný cizince!“ odpověděl. S nechutí si uvědomil vítězný záblesk v Korgově očích. Připadal si jako otrok před svým pánem.

„Přijmi pohostinství v mém domě a, aniž bych chtěl jakýmkoliv způsobem znevažovat tvá tolik vážná slova, dovol, abychom našli těla bývalých příslušníků našeho klanu a ověřili si, zda opravdu mohlo k takové hanebnosti dojít.“ Korg přikývl. Přestože se nyní cítil jako vítěz nad celým světem, jako plamen pomsty, který nechal velký Gralthor vyšlehnout z kopců Kaironie a planout nad celou Vysočinou, uvědomoval si tíživost situace Tarachova klanu. Přestože ještě před několika hodinami cítil neuvěřitelný vztek, způsobený především strachem o život, kterým musel projít při napadení těmi třemi Tarachovci, cítil teď, když vztek vyprchal s jeho vítězstvím, částečně i lítost, když viděl, jak se klan rozchází, hlavy sklopené, duše a srdce těžké. Viděl matky chlapců, které zabil, jak berou do rukou hlavy svých milovaných synů a s očima plnými slz je vhazují do strouhy, kterou vytékaly ze vsi splašky z maštalí a kuchyní, aby tam shnily a ohryzali je psi a prasata.

Výhled na zdrcené Tarachovce mu zakryla Zotarova široká hrud'. „Následuj mne do mého domu, Korgu z klanu Wernova,“ hlesl tiše Zotar. Korg v jeho doprovodu odkráčel pryč z návsi. V domě náčelníkova bratra, s únavou přivřenými očima, pojedl sám u stolu v jídelně, zatímco obyvatelé domu se tvářili jako o pohřbu, nechal si od Zotarovy manželky ošetřit ránu na boku a vykoupal se v připravené lázni. Do postele padl jako zabitý.

Když se druhý den pozdě po poledni vzbudil s celým rozbolavělým tělem, v hlavní místnosti domu jej očekával zachmuřený Zotar – vypadalo to, že tam zamyšleně a trdně sedí již od časného rána.

„Přeji ti dobrý den, Korgu z klanu Wernova,“ uvítal potichu svého nechtěného hosta. Jeho manželka před Korga postavila dřevěný talíř s hustou polévkou a podala mu lžící a silný krajíc chleba. Nepodívala se mu ani do očí, zrak měla stále sklopený. Poté rychle odešla z místnosti. V celém domě panovalo ticho. A vlastně nejenom v něm, uvědomil si Korg, když polkl první lžící polévky. Ani okny s doširoka otevřenými okenicemi nepronikal zvenčí žádný hluk, který by vydávali lidé. Ano, slabě se do místnosti nesl kvikot prasat, bečení ovcí, pošťkávání psů a skřehotání drůbeže – ale žádné hovory sousedů, zpěv žen při práci. Dokonce ani smích dětí, na něž také padla skleslá nálada dospělých, již pořádně nerozuměly, avšak vystrašila je. Celý klan mlčenlivě a s obavami očekával svou budoucnost.

Korg dojel polévku, pohlédl do Zotarových očí plných zoufalství.

„Naši muži našli těla těch tří zločinců,“ pochmurně řekl náčelníkův bratr. „Měl jsi pravdu, stopy to dokazují. Náš klan je proklet.“ Korg mlčel, Zotar chvíli také. Pak se ztěžka zvedl, namáhavě jako muž, který během jediného dne zestárl o mnoho let.

„Je čas vydat se na cestu.“

Osm dní trvala cesta ke Gralthorově hoře tyčící se do výše nad šedivými kopci Kaironie. Osm dní trvalo tíživé mlčení Zotara a několika mužů, kteří provázeli Korga na jeho pouti za spravedlností. Osm dní Tarachovce drtila představa toho, co je čeká na posvátném shromáždění kaironských klanů.

Na konci cesty se před smutným procesím Tarachovců a Korga v čele otevřel výhled na pláň před Gralthorovou horou. V nitru zvlněné a kopcovité Kaironie se náhle otevírala široká rovina, uprostřed níž se do obrovské výše, vysoko nad kaironské kopce, tyčila hora s bílým vrcholkem, téměř pořád zahaleným do mraků. Na úpatí hory se rozkládal tábor, ve kterém měsíc po letním slunovratu žili zástupci kaironských klanů. Po celý měsíc jejich shromáždění Gralthorovi kněží řešili meziklanové spory, rozepře a stížnosti.

Tarachovci pomalu procházeli táborem. Nikdo si jejich přítomnosti příliš nevšímal, náčelníci a starší některých vzdálenějších klanů budou přicházet na shromáždění ještě několik dní. Přesto Tarachovci klopiли hlavy k zemi, jako by v jejich očích každý mohl spatřit zločin, který zostudil jejich klan. Na pozdravy již příšedších Kairoňanů odpovídali jen brumlavě a neochotně. Korg si naopak se zájmem prohlížel lidi kolem sebe, jejich tetování, zbraně, obdivoval se velkému množství lidí, jaké ještě nikdy neviděl pohromadě. Vyhlížel i příslušníky svého klanu, mezi nimi i otce, jehož jméno nosil. Nejvíce ze všeho však jeho zrak poutala Gralthorova hora. Tam někde, v těch bílých mracích, které obklopovaly její vrchol sídlil samotný Gralthor, bůh všech Kairoňanů.

„Korgu?!“

„Otče!“ vykřikl radostně mladík a spustil pohled s Gralthorovy hory, když uslyšel známý hlas. Korgovi průvodci se zastavili, oči stále sklopené k zemi.

„Co zde děláš, synu?“ objal své dítě s otázkou jeho otec, vytáhlý štíhlý muž se zjizvenou přísnou tváří. „I když jsi již mužem, jak vidím, nemáš žádné právo zde být. A proč tě doprovází příslušníci Tarachova klanu?“ Korgův otec na ně pohlédl. „Zdravím tě, Zotare.“ Tarachovec na pozdrav příslušníka sousedního klanu odpověděl chmurným kývnutím.

„Zatím ti nemohu říci, proč jsem sem přišel, otče. Musím mluvit s Gralthorovým veleknězem.“ Korgovi staršímu se v tváři usadil vážný a nejistý výraz.

„Stalo se něco?“

„Nemohu mluvit. Vše se dozvíš.“ Mladík poplácal svého otce po rameni a s Tarachovci se dále vydal hledat zbytek zástupců jejich klanu.

„Cože?“ vybuchl Ghark gon Tarach nevěřicným vztekem, když se dozvěděl, co se Korgovi přihodilo. „Jak jen mohli?!?!“ zařval. „Ti prokletí psi!! Jak jen mohli?!?!“ Zločin, který spáchali chlapi z jeho klanu, byl neuvěřitelný. I ostatní Tarachovci, kteří se novinu právě dozvěděli, ohromeně zírali na příchozí. Korg mlčenlivě stál a hleděl na spoušť, již jeho zpráva způsobila. Z Gharka a pěti dalších tarachovských starších se během několika minut jeho vyprávění stali zlomení a předčasně zestárli muži.

Náčelník, energický muž, se ze strnulosti probral jako první. „Všichni o tom budete mlčet!“ zasyčel zuřivě na ostatní. „Zotare a Korgu, vy pojd'te se mnou, musíme mluvit s Ptohrem, Gralthorovým veleknězem!“

Ptohr byl padesátiletý muž s úctyhodným prošedivělým plnovousem, světlýma zářivýma očima a vráskami smíchu kolem očí. Ač jeho život nebyl tak fyzicky namáhavý, jeho postava byla obalena svaly, za něž by se nemusel stydět žádný z bojovníků, kteří se kolem něj shromáždili. Pečlivě vyslechl Korgův příběh a dlouze se zamyslel.

„Tak strašlivý zločin může rozsoudit jedině samotný Gralthor,“ pravil pomalu. „Myslím chlapče, že před něj budeš muset předstoupit a přednést svou žalobu jemu samotnému. Máš na to odvalu?“ Korg zaváhal, netušil, že to zajde tak daleko... Ale když viděl, že na něj hledí

všichni ti význační muži kolem něj, co možná nejpevnějším a nejrozhodnějším hlasem odvětil: „Ano.“

„Doprovodím tě na jeho horu, do jeho sídla však budeš muset vstoupit sám,“ pokývl Ptohr. „Vyrážíme ihned. Příslušníci klanu Tarachova půjdou s námi, aby mohli nést Gralthorův hněv.“ Tarachovci pobledli, Ghark zaťal zuby.

Cesta nahoru byla dlouhá, předlouhá, s přibývajícím výškou cítili stále větší chlad. Když vystoupali nad hranici lesa, otevřel se jim pohled na rozlehlou pláň pokrytou kamením a lišejníky, jejíž šed' v dále přecházela v zářivou sněhovou bělost. A tam, na hranici mezi sněhem a kamením se tyčila obrovská stavba. Tarachovci zakolísali, strach je přinutil zastavit. I Korgovi se sevřelo hrdlo, když uviděl sídlo svého boha. Já, patnáctiletý chlapec, teprve chvíli dospělý muž, budu rozmlouvat se samotným Gralthorem, vládcem Kaironie, uvědomil si a těžce polkl. Velekněz Ptohr však neomylně pokračoval dále, na své průvodce se neohlížel. Nezbyvalo jim, než ho následovat. Tarachovci sebrali poslední zbytky odvahy a šli vstříc svému osudu.

„Zde bydlí náš pán a vládce, Velký Gralthor,“ pravil Ptohr teatrálně, když stanuli před hradem obklopeným vysokou hradbou a rukou rozmáchně přešel siluetu stavby. Nemusel to nikomu říkat, všichni moc dobře věděli, KDO v tomto sídle žije. Jeden z Tarachovců se roztrásl, sedl si na kámen a ustrašeně se schoulil do sebe. Něco si pro sebe šeptal. Ghark ho sjel káravým pohledem, zacloumal jím za rameno a vzteklým zasyčením ho přinutil opět vstát. Ptohr jej nevnímal.

„Korgu z klanu Wernova, jsi připraven předstoupit před svého boha?“ vzkřikl. Korg přikývl. „Členové klanu Tarachova, jste připraveni přijmout trest, který vám bůh určí?“ Ghark poklekl a sklonil hlavu, jeho soukmenovci následovali jeho příkladu.

„Běž,“ vyslal gestem ruky Ptohr Korga k braně. „Až projdeš branou, jdi pořád rovně, neohlížej se vpravo ani vlevo, jdi rovnou k trůnu v hodovní místnosti za nádvořím.“

Se srdcem v krku Korg pomalu vykročil k chmurné stavbě, kde podle pověstí po boku Gralthorově žili slavní mrtví hrdinové Kaironie. Prošel opatrně otevřenou branou, rozšířenýma očima hleděl na rozlehlé dlážděné nádvoří. Uprostřed stál kamenný oltář pokrytý zaschlou krví. Zde Gralthorovi kněží přinášeli svému bohu zvířecí oběti. Padl na něj chlad a roztrásla se mu kolena. Pomalinku pokládal chodidla na dlaždice, každý jeho tichý a opatrný krok se však neuvěřitelně hlasitě odrážel v uzavřeném prostoru nádvoří. Nedokázal se ubránit pocitu, že posvátné místo svou přítomností znesvěcuje. Nemohl se však vrátit, existovala pro něj jen cesta vpřed.

Poslušen Ptohrova rozkazu, nerozhlížel se kolem sebe. Přesto koutkem oka viděl, že nádvoří je obklopenou sloupovím, za kterým se skrývaly budovy. Kdo v nich však žil? Mezi sloupy stály sochy v životní velikosti. Každá byla jiná. Kdo to byl? Ty sochy určitě nebyly jen ozdobou, měly nějaký význam... Rozjitřená Korgova mysl se neubránila pocitu, že se jedna ze soch pohnula. Mladík se zachvěl. Sloupovím se mihl stín. Nezdálo se mi to jen? Na nádvoří se zvedl lehký vítr. Korg už raději nepřemýšlel a zrychlil svou chůzi. Přešel nádvoří a stanul před velkými dvoukřídlými dveřmi vyrobenými ze zlata. Byly zdobené ornamenty, které mu nedávaly žádný smysl. Strážily je dvě sochy válečníků ve zbroji, které z výše svých podstavců výhrůžně shlížely na každého příchozího. Korg se jim nedovážil pohlédnout do očí. Zatlačil do dveří, které se s vrzáním otevřely. Stál na prahu hodovní síně.

Místnost byly neuvěřitelně rozlehlá, mohly se do ní vejít tisíce lidí. Tisíce lidí? Zde nahore? napadlo Korga. Její vysoký strop podepíralo několik sloupů, u každého stály čtyři sochy. Odněkud shora do síně proudilo světlo, okna musela být až někde u stropu. U zadní stěny síně byl vyvýšený stupeň, na němž stál vysoký kamenný trůn. Korgovi zatrnulo – byl prázdný.

Nedokázal se ovládnout a rychle se kolem sebe rozhlédl. Nikde nikdo, všude bylo prázdno, jen vítr otevřenými dveřmi na podlaze síně vířil prach.

Trůn však nebyl jediným křeslem na stupni. Stál v čele dlouhého a širokého stolu, kolem něhož bylo dalších šest křesel, také z kamene. Komu patří? Sedm křesel – sedm bohů? Ne, vždyť naším jediným bohem je Gralthor. Že by patřila významným bojovníkům Kaironie, kteří mají právo zasedat u stolu se samotným bohem? Korg zakroutil hlavou, nerozuměl tomu.

Vydal se k trůnu. Ohlédl se. Nikdo za ním nebyl. Před chvílí mu však jemné zachvění vzduchu za jeho zády připadalo, jako by mu někdo prošel za zády. Těžce polkl. Co mám dělat? Poklekl.

„Mocný Gralthore...“, vydechl potichu. Čekal. Nic se nedělo.

„Velký Gralthore, otče Kairoňanů,“ zvýšil hlas. Na oslovení nikdo neodpovídal. Vstal a pomalu kráčel k trůnu. Dřevěný stůl mezi kamennými křesly byl popraskaný a ztrouchnivělý. Copak tady někdo žije? otázal se sám sebe Korg. Copak někdo hoduje na starém rozpadajícím se stole? Bedlivě zkoumal trůn a jeho okolí.

Jeho pozornost náhle upoutal meč. Na levém madle trůnu visela stará a popraskaná kožená pochva se zlatým kováním, z níž trčel nádherně zdobený zlatý jílec meče. Do jeho hlavice byl zasazen obrovský modrý drahokam, rukojeť byla pokryta jemnými stříbrnými drátky. Se zatajeným dechem se přiblížil k trůnu, vylezl na stupeň. Rozhlédl se. Nic se nedělo.

Meč ho přitahoval a vábil, připadalo mu, že touží po tom, aby ho uchopil do ruky. Vztáhl k němu třesoucí se ruku. Konečky prstů se dotkl vyvažovací hlavice. Tělem mu projely jemné vibrace. Rozbušilo se mu srdce. Místností zavanul studený vítr, zavržaly dveře. Korg se ohlédl. Byly dokořán, proudící vzduch je otevřel. Upřel opět pozornost na meč. Úplně zapomněl, proč sem přišel, úplně zapomněl, že je v sídle božím. Existoval pro něj jen meč. Opatrně uchopil jeho rukojeť, položil na ni celou dlaň. Zachvěla se? Korgovi se rozšířily oči. Nebyl si jist skutečností a zdáním. Povytláhl meč z pochvy.

Čepel z modrého kovu, jaký ještě nikdy v životě Korg neviděl, vyjela na palec z koženého pouzdra. Zableskla se, její slabé modré světlo ozářilo Korgův obličej. Od stropu se ozvalo děsivé zaskučení.

Mladík vyděšeně vzhlédl vzhůru, pustil povytažený meč, který opět zajel do pochvy. Ukročil zpátky. Silný poryv větru jím praštil o tělo trůnu a shodil ho ze stupně na zem. Pokusil se zvednout ze zaprášené podlahy. Ječivé zakvílení se mu bolestivě zabodlo do uší. Něco ho udeřilo do zad a přitisklo k zemi. Odřel si tvář. Hrudník mu drtila neskutečná váha. Hrad se třásl, kvílení a jekot přecházely v hromový rachot.

Korg začal naříkat hrůzou.

Velekněz Ptohr se ohlédl na klečící Tarachovce. Nikdo jeho pohled neopětoval, všichni se upřeně dívali do země a čekali. Čekali na co? To nevěděl ani sám velekněz. Obrátil pohled k hradu. Náhle se zachvěla země. Ptohrovy oči se rozšířily údivem. Viděl, jak z kopule tyčící se nad hradbami, pod níž se nacházela hodovní síň, vychází modravá záře.

Vzduch roztrhl vysoký jekot. Ptohr zbledl a s posvátanou hrůzou poklesl na kolena. Za sebou slyšel slabě naříkající Tarachovce, kteří si zachváceni děsem lehli na zem a zoufale do ní ryli rukama. Kopule se otřásala nárazy rozbouřeného větru, záblesky a rachotem. Poryv větru srazil velekněze na zem a přimáčkl ho k ní. Vykřikl, když ho jako horský vodopád zalil ledový chlad.

O letním slunovratu na nádvoří obětoval sedm beranů. Podřízl jim krky a sedm vybraných kusů masa položil na oltář. Dělal to tak každý rok již sedmnáct let. I když maso pokaždé zmizelo, nikdy neznamenal byt' jedinou známku boží přítomnosti. Nepochyboval o Gralthorově existenci, ale byt' byl jeho veleknězem, považoval ho za cosi nesmírně vzdáleného. Ni-

koli služba bohu, ale dodržování prastarých zákonů – to byl dle jeho mínění jeho hlavní úkol. Byl hlavně soudcem, ne knězem. Víra byla pro něj prostředkem k udržení pořádku a respektování zákonů.

Teď se však Gralthor ozval, o tom nebylo pochyb. Velekněz drcený nesmírnou tíhou (aniž by však věděl čeho) zběsile odříkával modlitby. Báł se jako nikdy v životě. Vždy tak vzdálený bůh byl najednou blízko - a byl tak děsivý.

Korg si myslel, že mu praskne hlava bolestí. Uši měl zalehlé hlukem a zuřícím větrem, žebra skoro necítil pod vahou, jež ho tiskla k zemi. A pak ucítil ten hlas. Neslyšel ho, cítil ho hluboko ve své mysli. Jeho myšlenky mu připadaly jako voda v potoce, do níž kdosi noří svou ruku a probírá ji, rozhazuje a víří. Oči se mu protáčely, každou chvíli očekával, že omdlí. Neznámá síla převracela jeho mysl naruby. Byl jen hračkou v ruce kohosi nesmírně mocného. Zoufale prosil Velkého Gralthora, nedokázal však soustředit své myšlenky, zformulovat větu – a ani jí říci. Pak ten hlas promluvil. Nevnímal ho ušima, prostě se mu do mozku otiskla slova, která snad ani nebyla slovy, ale jen pocity.

Pak tíha drtící jeho tělo náhle povolila. Vydrápal se na nohy, lapal po dechu. Zuřící peklo zvuků, větru a záblesků světla neustávalo. Nečekal na nic a rychle se rozběhl pryč.

Ptohr se zvedl ze země, pokoušel se udržet na nohou. Uviděl, že z brány vybíhá Korg. Nedbal na nic a šílený hrůzou se rozběhl dolů, pryč z hory, pryč od božího sídla. Tarachovci vyrazili za ním. Rozběhnutý Korg se vůbec nezastavil, jen kolem nich proběhl a prchal pryč. Pryč, hlavně pryč odtud, to byla jediná myšlenka, která jim všem zněla v myslích.

Velekněz stál před shromážděným zástupem představitelů klanů, po boku Korga. Oba se již vzpamatovali z přestálé hrůzy, oba již měli ošetřeny rány, které utřžili při překotném útěku.

Nikdo z Tarachovců se nevrátil. Korg viděl Gharka padat do strže, Zotara zasáhl padající kámen, jeden z mužů si zlomil nohu a jeho druhové ho tam nechali napospas zlobě Gralthorově. Ani jim se však nepodařilo vrátit se do tábora na úpatí hory.

Ptohr promluvil ke stovkám mužů před sebou, náčelníkům klanů a stařešinům a také ostatním kněžím – všichni věděli, že nahoře se něco stalo, že Velký je rozzuřen. Očekávali od velekněze zprávu. Ten jim tlumočil Gralthorovo poselství tak, jak mu ho bůh vtiskl do mysli.

„Tři mladíci z Tarachova klanu se zpronevěřili posvátným Gralthorovým zákonům. Trest za jejich neuvěřitelný zločin klanu uložil samotný Gralthor a jeho vykonavatelem se stane oběť tohoto zločinu.“ Ptohr se odmlčel, těžko hledal slova pro hrůzný rozsudek, jenž měl vyřknout.

„Tarachova krev je prokleta a samotným Gralthorem odsouzena k záhubě,“ pokračoval po delší odmlce. „Bůh se zřekl svých dětí...“ Zlomil se mu hlas. Sklopil hlavu, cítil, jak se jeho oči zaplnily slzami. Ostatní na něj hleděli se sevřenými hrdly, s děsivou předtuchou. Opanoval se a roztřeseným pomalým hlasem vynesl rozsudek.

„Vesnice klanu Tarachova budou vypáleny, žádný z členů jeho klanu nesmí přežít. Zabití budou staří i mladí, děti i dospělí, muži i ženy. Každý, kdo má manželku z tohoto klanu, ji sám zabije, každý komu se z tohoto svazku narodilo dítě, má povinnost zabít ho.“ Dav zašuměl překvapením nad krutostí trestu.

„Vy všichni se stanete nástrojem Gralthorovy pomsty. Každý klan vyšle dvacet mužů, kteří pod velením Korga gon Wern, jemuž bylo Tarachovým klanem ukřivděno, vykonají Gralthorovo rozhodnutí. Tak pravil sám Velký,“ uzavřel svůj proslov Ptohr a opět sklonil hlavu.

Oči všech těch zkušených a ostřílených válečníků se otočily na Korga. Hleděl jim vstříc, trochu nejistý. Dlouho mlčeli, dlouho si nedokázali připustit, co budou muset učinit, co bude muset učinit ten hoch před nimi.

Pak jeden po druhém k němu přikračovali a na znamení souhlasu a svého odhodlání uposlechnout rozkazů svého boha mu pokládali ruku na rameno.

Co jsem to jen udělal? ptal se Korg sám sebe, když se jeho pohled střetával se smutkem v očích hledících naň ze zachmuřených tváří. Na čele mu vystoupil studený pot a srdce se mu rozbušilo. Cítil neskonalé zoufalství, které s každým dotykem, jenž ucítil na rameni, rostlo. Co jsem to jen učinil? Ten trest je krutý, příliš krutý. Chtěl jsem potrestat Tarachův klan... Ale takto? Za chybu těch tří neměl zaplatit celý klan, i když jsem to požadoval – a rozhodně ne takovým způsobem... Ve své mladické nerozvážnosti a zpučnosti jsem troufale požadoval soud před samotným bohem. Dostalo se mi ho a já pošpiním své ruce krví nevinných, krví žen, starců a nemluvňat. Nemohu to zvrátit? Ale copak lze vzdorovat bohu? Vejdu do dějin jako zhoubce stovek nevinných. Jako ten, kdo vyhladil Tarachův klan.

Co jsem to jen učinil...